

Önképzőköri foglalkozás

2015. január 30. péntek, 15.00-16.30

Németh László Városi Könyvtár, Hódmezővásárhely

A mai alkalommal részben az e hét szerdán tett pesti útra, a Szépművészeti Múzeum nagy [kiállítására](#) (Rembrandt és a németalföldi „Aranykor” barokk festői) emlékeztünk, róluk emlékeztünk meg, ismét végignézve, immár értőbb, felidézõ szemekkel a múlt órai válogatást, s mesélve azon keveseknek, akik nem tudtak velünk jönni Pestre.

De ezt az emlékezést és újranezést a foglalkozás végére tettük, mivel attól tartottunk: Rembrandttal kezdeni annyi, mint elidõzni, elnyújtani, abbahagyni nem tudni. Túloz, aki azt mondja: íme, a világ legnagyobb festõje... Túloz, de igaza van. A fénynek, árnyéknak, rezzenésnyiig elmenõ lélekábrázolásnak, kicsinynek és nagynak nincsen jelesebb mestere nála.

Ám nekünk ma más fontos dolgaink is voltak: épp egy hónap még a Nyílt Jubileumiig, és mi már az elmúlt alkalmak egyikén elkezdtuk az elő-próbákat, Mátyás kertjeirõl hallgatva előadást Magyarné Annától. Most Antóniánk adott erõs előzetest a pannóniai kövekrõl, utakról, nyomokról, melyek nagy földrajzi elõdünktõl, Rómától származnak. A kiváló bemutató ókeresztény sírkamrákat, falakat, utakat, réges-régi köveket idézett nagy szakértelemmel, különbözõ kirándulásainkról.

Bagi Máriánk Tákosról beszélt, s azt állította, hogy sokak szerint egyenesen a virágos, ragyogó Mennyország szállt le a kis beregi faluba, egészen pontosan annak mennyezetére: 1766-ban bár, de erdélyi reneszánsz megfogalmazásban, ragyogóan, fényesen, fényszimbolikával. A „Mezitlábás Notre Dame” kirándulásunk idején is lenyűgözött bennünket, s ma újraéltük az akkori élményt.

Izgatottan várjuk az új beszámolókat, előadás-kezdeményeket!